

HzPortă bună Hzmuitumesc

Nr.4
iulie 2010

supliment **Humanzone**
www.humanzone.wordpress.com

Posthuman War (IV)

Iosif **BRODSKI** / Traducere de **Vadim VASILIU**

Irina **NECHIT**
Victor **ȚVETOV**
Andrei **GAMARȚ**

Irina NECHIT

În jurul gâtului

Să mergi acolo să atingi apa
după atâtea ploi ciobănești sau torențiale,
după atâtea veri petrecute la mare distanță
de locul unde niște mâini date cu spirt
s-au chinuit să-ți descolăcească din jurul gâtului
cordonul ombilical,

să vezi bucăți de șopârle sub cuibul cocostârcilor; și ei să
se uite chiorâș la tine
fără să le pese că și tu te-ai născut aici, nu doar puii lor,
și tu ai urmărit soarele intrând în apă, nu doar ochii lor
și tu ți-ai fluturat brațele, la fel cum ei își scutură aripile
peste acoperișul de stuf,

să mergi pe o cărare adevărată, singura care păstrează sub
pietre
urmele tălpilor tale ude, odihnindu-se după atâtea alergat
prin băltoace,
să le dai drumul fluturilor pe care i-ai prins cu plasa
și i-ai ținut închiși atâtea amar de vreme,
să le dai drumul carașilor înapoi în iazul de unde i-ai
pescuit,

soarele să coboare supus, broaștele să orăcăiască tot mai
încet pe frunze,
nuferii galbeni să se închidă cu un oftat,
să cauți prin iarbă pielea de copil
pe care ai lepădat-o aici ca pe o piele de șarpe,
niște mâni unse cu spirt să-ți taie definitiv cordonul,
plămâni tăi să se umple cu aer, cu miros de ploaie, cu apă

Inima mea

ea crește repede
asemeni unui mugure cu petale roșii înăuntru,
fiecare petală înseamnă o zi,
ea prima începe să bată
acolo în partea stângă
între mucozități
între primele țesuturi ale embrionului

ea nu-și aude propriile bubuituri,
nu-și vede rădăcinile
care ajung până în tălpi
și până deasupra urechilor,
nu poate număra nopțile
în care trupul doarme dus
iar ea stă de veghe
fără să simtă mirosul de sânge
fără să știe că prin camerele sale întunecate
trece râul clocotitor,
râul purpuriu care udă
grădinile ascunse sub piele
făcându-le să înflorească
în buchete spumoase

ea se strânge ca un ghemotoc
la atingerea palmei tale
de sânul rotund,
sau vrea să-mi sară din piept
când ușa se deschide și intră muștele negre

ea știe când se va opri
definitiv,
dar nu are gură să-mi vorbească,
inima mea tăcută
nu a învățat literele
e analfabetă
nu poate citi
nu poate afla
ce scriu aici despre bubuiturile
din partea stângă

Masca

ei spun mască
dar de fapt e o cârpă îmbibată cu formol
ultima noapte pe pământ
cu mască albă pe față
să nu se schimbe tenul până dimineața
să nu iasă pete vinete pe ce-a mai rămas din chipul lui
ce-a mai rămas?
totul
toate oasele capului maxilarele întregi osul frontal și occipital
toți mușchii fibrele musculare
care îi deschideau gura făcând-o să rădă ori să vorbească,
era vorbăreț glumeț
se adunau nuntașii în jurul lui
și femeile cu copii îl urmau după ce ieșea de la biserică
și preotul îi povestea hohotind că odată
trecând seara pe lângă cimitir
a simțit o privire în ceafă și a luat-o la fugă
ridicându-și poalele sutanei
bine că era ceață deasă și nu l-a văzut nimeni,
preotul acesta va veni mâine
odihnit și spăsit
iar noi stingem lumânările
să nu se încălzească aerul în cameră
să nu se schimbe culoarea feței care mai ieri se întorcea
spre fiecare din noi
surâzând ridicând din sprâncene în semn că ne recunoaște,
acum capul lui stă nemișcat sub masca albă
fața încă nu s-a desfigurat
craniul zace întreg acolo pe pernă
carnea obrajilor umezită de formol
se păstrează intactă
buzele limba și dinții sunt la locul lor
numai sufletul nu mai e în gura întredeschisă

Armata

Nu m-au luat la armată
nu aveau mitralieră, aruncător de mine sau măcar un pistol
și pentru mine
nu aveau cizme pentru picioarele mele
nici soutien militar
pentru sânii mei

cum arată un soutien militar?

întrebați-o pe demi moore
care a slujit în armata sa
de fapt nu ea a slujit,
ci personajul feminin pe care l-a jucat
personaj tuns zero
tăvălit prin glod

bătut de ostașii sua cu bocancii -
pe mine filmul acela
mă face să râd
nu cred în el
nu cred în femeia-soldat

pentru mine o blindată
e doar o grămadă de oțel
moartea e mult mai frumoasă decât o blindată
are păr negru
ținută de seară
decolteu adânc
și bretele subțiri

azi la Iași
probez haine în cabinele mallului
nici una nu-mi place
nu știu ce caută imaginea mea
în oglinda aceea
aș vrea să-l privesc liniștită în ochi
pe tânărul care a spart serverul
armatei sua
ce personaj grozav!

Unde-i vara

Vara fierbe în cotloane albite de spumă,
se târăște împreună cu viperele
galopează pe pajiști plesnind crupele cailor,
urcă fulegerător pe tulpinile copacilor împreună
cu iedera,
vara e acolo
în coardele vocale ale bebelușului, în vârtejul
roșu din mijlocul trandafirului,
în abdomenul târcat al viespii,
vara e dincolo
de ușa grea
dincolo de zidul cu milioane de crăpături prin
care se strecoară razele,
vara e pe dealul verde pe digul spart de viituri,
vara vara unde-i vara se freacă de picioarele
greierilor,
se zbate în gușa pelicanului, gâlgâie în gâtulejul
privighetorii,
se gudură pe lângă mine, îmi linge pulpele
apoi se îndepărează se ascunde în adânc
noapte și nu mai știu
unde-i vara mea pe care am supt-o cu laptele
mamei,
tot mai puține răsărituri îmi curg prin sânge,
tot mai puține celule din carnea mea
au câte un soare în loc de nucleu,
tot mai puțini fluturi vin să-și ardă aripile
ademeniți de strălucirea ochilor mei

Victor ȚVETOV

a se păstra -51...-73

diminețele vin puternice cu greutate mari
și mama e frumoasă în sarafanul ei cu flori
și ca să fie bine te dai cu capul de peretele din stânga

și vrei sus acolo pe deal unde mirosul ierbii te cuprinde cu două brațe uriașe

și mergi fără să știi că ea cu buchetul în mâini moare

și dragostea ta e o apă limpede în care îți bagi mâinile murdare de mâl

fără să știi picioarele te ridică sus tu îți amintești de 98

când doar nisipul însemna dragoste_ patrie _ greutate

și iar îți vin gândurile negre----- credeți-l sunt foarte negre

o vrei pe ea aici la jumătate de cale pe iarba care îți intră printre haine

aici cu carnea ei puhavă

soarele e pe cer și e puternic auzi cum cineva dezlipește eticheta de pe o sticlă

dar nu te uiți cine e

și tu ești calea și adevărul și povestea ei de seară

până acolo sus nu mai e mult

picioarele devin din ce în ce mai grele și ea nu vine chiar dacă te-ai scormoni cu un cuțit în burtă

ca să urla cât de tare poți

vorbești cu proprii tăi ochi

vorbești cu inamicii tăi numărul unu

și nimic nimic din toate astea nu te ajută

dealul în fața ta și fericirea în spate cu o etichetă pe care scrie a se păstra -51...-73

și tu ești berea răsuflată din frigider ești perna moale de sub capul meu

și asta înseamnă aer pentru mine

aici sus unde tu ești nimeni și nimeni e foarte important

îți dai seama că ea nu o să vină și salcâmul miroase sau ție ți se pare

te piepteni și părul tău e moale dar Doamne nu cum e carnea ei

aproape calde

mâini frecate una de altă
și totul e mai mare ca umbra unui motan pe perete
ciocolată albă și liniștea în camera ta micuță
și nervii în jurul oamenilor cuminți
întins pe parchetul rece te gândești la nimic
ca la un adevăr
ca la o bucată de vată pe care o simți în mână

unu
toate aceste mutre stranii nu te au pe tine
și pot să trăiască

viața se construiește cu cretă
frica există ea stă chiar și pe cele mai curate locuri
și iarba crește printre degetele picioarelor și încet spre genunchi
spre pulpele tale albe
și totul e departe
totul e un balon umflat și dat drumul de la fereastra etajului 6
aici nu exiști
tu nu știi ce faci
de foarte mult timp nu știi ce faci

doi
de fiecare dată a new document
îmbrățișări imaginare

oricum el e al tău
tu doar îl iei ca pe ceva pierdut și găsit
în haine aproape calde ambii
acolo în bucătărie 4 mâini una peste alta
spală veselă

regim search

mâncarea mirosea a frigider

tu a casă

tot mai rar îți arătai mutra angelică prin sticla roșie

și poticnirile tale se adunau ca puroiul într-o rană

și aveai nevoie sa faci focul în sobă

să chemi pe cineva

și să tot pui pe foc ca ultima oară

azi nimicul nu era important azi mintea funcționa în regim search

și rochia ei care mereu foșnea dar nu-ți juca pe nervi

se clătina în fața ta

în cerșafuri ude în poziții indecente și oricum e puțin

și oricum tot ce ești tu nu e aici

și tot ce sunt eu se vinde foarte ieftin

dar la vale acolo unde liniștea s-a grămădit din toate părțile

durerile tale se netezesc cu un fier de călcat tefal

și zâmbetul în oglinda din spate

Andrei GAMARȚ

Casa Presei. Biroul 804. traversând strada

nu ajunge nici cât să-ți pui o dorință.
vântul târăște pe carosabil o floare, o pungă umflată cu aer,
o umbră de animal cât zece oameni prinși în gândurile lor.

pe partea cealaltă, în cabina telefonică, în cadrul ei de metal,
un om oarecare pune fără grabă receptorul în furcă.
îl văd de departe cum își netezește cu două degete
biletul de autobuz.

pe partea cealaltă e o vegetație răscolită.
cu ochi tulburi și mâini isterice ne așteaptă.
o să ne înghită. o să ne pierdem în inima ei verde.

inima ei verde se luptă cu inima noastră.
mâinile ei flutură și se desprind una câte una.
o umbră de animal cât zece oameni prinși în gândurile lor
calcă peste mașini, intră în capul acestor fiare

și nu simte nimic. dar o să trecem și noi pe partea cealaltă,
să o urmărim. iată se ghemuiește talpa ascunsă în pantof.
scrâșnetul metalului palpabil, boarea de vânt în față, ne verifică.

între noi e o distanță atât de mică, încât nu se pune.
dar eu merg acasă la mine, iar ceilalți habar nu am.
și dacă ajungem cu bine de partea cealaltă,
o să ne împrăștiem.

celulele noastre se vor dezlipi firesc una de alta.
doar un halou de lumină și praf înecăcios
va rămâne din noi.

purtat spre case, spre patul în care ne este bine,
spre gâtulejul palid pulsând ritmic,
sub acoperișul înalt,
învăluit în întuneric și cu alte mâini, pline de dragoste, peste noi.

Iosif BRODSKI

Vertumn

Traducere de Vadim VASILIU

Lui Janni Buttafava

I

Te-am întâlnit pentru prima oară pe latitudini străine ție.
Piciorul tău nu călcase acolo, însă faima ta a ajuns
în ținuturile unde fructele de obicei se fac din lut.
Împotmolit până la genunchi în zăpadă, te înălțai alb,
mai mult de atât – nud, în compania copacilor ologi
și goi ca și tine, în calitate de specialist
în temperaturi joase. „Zeu roman” –
vestea placa decolorată,
te vedeam ca pe un zeu, deoarece știai mai mult
despre trecut decât mine (în acei ani
viitorul nu prea mă interesa).

Din alt punct de vedere, bucălat și cu părul creț,
păreai de aceeași vârstă cu mine. Deși nu înțelegeai
nici un cuvânt în graiul localnicilor, intrasem cumva în
vorbă.

La început pălăvrăgeam eu: ceva despre Pomona,
râurile noastre cotitoare, vremea capricioasă, bani,
lipsa legumelor, jocul de-a capra cu anotimpurile –
despre lucruri, credeam, accesibile ție,
dacă nu în esență, atunci după tonalitatea generală a
tânguiri.

Încetul cu încetul (văitarea este limbajul primitiv
universal; la început au fost probabil
„vai” sau „of”) te-ai apucat să răspunzi:
mijei ochii, încruntați fruntea; partea de jos a feței
se topi parcă, buzele se mișcară.

„Vertumn” – ai smuls într-un sfârșit. „Mă numesc
Vertumn”.

II

Era o zi cenușie de iarnă, mai bine spus – incoloră.
Pe măsură ce treceam de la o temă la alta
extremitățile, umerii, toracele
se îmbujorau lent și se înveleau cu pânză:
căciulă, cămașă, pantaloni, palton
de culoare verde închisă, pantofi de la Balenciaga.
Se încălzea și afară, și tu, uneori, încremenind,
ascultai cu atenție foșnetul parcului,
întorcând rareori pagina lipicioasă
în căutarea cuvântului exact, expresiei exacte.
În orice caz, dacă nu greșesc,
când mă înflăcărasem de tot și
țineam discursuri despre istorie, războaie, secetă,
guvernare proastă, înflorise deja liliacul,
și tu stăteai pe o bancă semănând din depărtare
cu un cetățean obișnuit, necăjit de stat;
temperatura ta era treizeci și șase întreg și șase.
„Să mergem” – ai pronunțat atingându-mă de cot.
„Să mergem; îți voi arăta locul în care m-am născut și am
crescut”.

III

Calea spre acolo trecea desigur printre nori
ai căror culoare îi făcea asemeni gipsului, sau marmorei
atât de tare, încât crezusem că aveai în vedere
chiar asta: contururile spălăcite,
haosul, ruinele universului. Dar asta ar fi însemnat
viitorul, în timp ce tu existai
deja. Puțin mai târziu, într-o cafenea pustie,
într-un orașel adormit și încins de soare până ce albi,
unde cineva, inventând arca, nu a fost în stare să se
oprească,
îmi dădusem seama, că mă înșel auzindu-ți discuția
cu o bătrână localnică. Graiul era un amestec dintre
freamătul verde și murmurul valurilor
albastre și atât de năvalnic, încât, pe parcursul discuției,
te-ai transformat de câteva ori în ea.
„Cine e?” – am întrebat apoi, când am ieșit.
„Ea?” – ai strâns din umeri. „Nimeni. Pentru tine – zeiță”.

IV

Se făcu puțin mai răcoare. În întâmpinare tot mai des veneau trecătorii. Unii ne salutau, alții priveau în părți, văzându-li-se doar profilul. Fiecare dintre ei erau bruneți.

Fiecare avea în spate o perspectivă impecabilă, nu erau excluși copiii. Bătrânilor aceasta li se sucea ca o cochilie de melc.

Într-adevăr, peste tot era mai mult trecut, decât prezent. Mai multe milenii, decât automobile netede. Oamenii și sculpturile, pe măsură ce se apropiau și se îndepărtau, numărul lor nu se mărea și nici nu scădea, dând de înțeles, că ei sunt mărimi constante. Era ciudat să te văd în ambianța ta firească. Însă mai puțin ciudat era faptul, că aproape toți mă înțelegeau. Probabil cauza era acustica ideală, legată de arhitectură, sau intervenția ta; în înclinația firească a auzului ideal pentru sunete indescifrabile.

V

„Nu te mira: specialitatea mea sunt metamorfozele. Cel pe care îl privesc se transformă imediat în mine. Îți este la îndemână. Totuși ești în străinătate.”

VI

După un sfert de veac aud, Vertumn, glasul tău pronunțând aceste cuvinte și-ți simt privirea fixă a ochilor cenușii, ciudați pentru cei din țările sudice. În planul din spate – palmierii ca niște ieroglife chinezești zbârlite de tramontană, și chiparoșii ca obeliscuri egiptene.

Amiază; balustrada ponosită; și chipul muritor al zeității e mânjit de soarele Lombardiei! chip temporar pentru un zeu, dar pentru mine – unicul. Pleșuv, mustățile mai curând a la Maupassant, decât Nietzsche, torsul turtit pentru un camuflaj atât de mare. Însă, din alt punct de vedere, nu eu sunt cel care să mă laud cu diametrul, să mă prefac Saturn,

să cochetez cu telescopul. Nimic nu trece în zadar, mai ales timpul. Inelele noastre sunt mai curând inele de copaci cu a lor perspectivă a cioturilor, decât horă de sat sau îmbrățișare. Să te ating pe tine înseamnă să ating o sumă astronomică de celule, prețul căreia e mereu destinul, însă căreia doar tandrețea îi este proporțională.

VII

Și eu am pătruns în lumea în care gestul și cuvântul tău erau incontestabile. Mimetismul, imitarea erau considerate semne de loialitate. Am deprins arta contopirii cu landsaftul, cum o deprinsesem cu mobila sau draperia (cu anii, aceasta a avut efect asupra calității garderobei). Uneori, când vorbeam, din gura mea ieșea pronumele personal la numărul plural, și în degete se trezea vioiciunea ghiorghinului din curte. Am încetat să privesc înapoi. Nu mai tresăream la auzul tropăitului în spate. Ca un curent de aer, simt cu omoplații că și în urma mea se întinde acum o stradă împrejmuțată de colonadă, că la celălalt capăt al ei albăstresc, ca altă dată, valurile Adriaticii. Suma lor, desigur, e darul tău, Vertumn. Dacă vrei – restul, mărunțișul, cu care uneori infinitul darnic înzestrează efemerul. Parțial din superstiții, parțial, fiindcă el însuși e trecător și este apt pentru a fi fericit.

VIII

„Din acest punct de vedere, unii ca mine – surâdeai tu – au folos de la fratele vostru”.

IX

Odată cu trecerea anilor a început să mi se pară că bucuria vieții a devenit a doua ta fire. Începusem să mă întreb dacă bucuria e atât de inofensivă pentru o zeitate? oare zeitatea nu plătește prețul veșniciei pentru bucuria vieții? Te eschivai numai. Însă nimeni, nimeni, Vertumn, nu se bucura firului de apă,

cărămizii bazilicii, acelor pinilor, duriții scrisului. Mai mult decât tine! Mult mai mult. Am avut senzația că ai devenit omnivor ca și noi. Într-adevăr: vederea, de la balcon, a pieței spațioase, zăngănitul clopotelor, conturul peștelui, coloratura sfâșiată a păsării ce se vede doar din profil, aplauzele laurului amplificându-se în ovații, foșnetul bancnotelor – le prețuiesc doar cei care nu uită că mâine, în cel mai bun caz poimâine, toate acestea vor lua sfârșit. Probabil nemuritorii învață plăcerea, capacitatea de a zâmbi din această cunoaștere.

(Fiindcă muritorilor le sunt străine astfel de temeri.) În acest sens ai folos de la fratele nostru.

X

Nimeni niciodată nu a știut cum îți petreci nopțile. Nici nu mi-e de mirare, luând în considerație obârșia ta. Odată, după miezul nopții, în centrul lumii, te-am întâlnit în compania unor stele palide, și tu mi-ai făcut din ochi. Tăinuire? Dar cosmosul nu e tainic. Din contra: în spațiu vezi totul cu ochiul liber, și se doarme acolo fără plăpumi. Incandescența unei stele obișnuite e atât de mare, încât, răcindu-se, este în stare să nască alfabetul, vegetația, forma timpului; pur și simplu pe noi, cu trecutul nostru, viitorul, prezentul, etcetera. Noi suntem doar niște termometre, frați și surori ai gheții, ci nu ai lui Betelgeuse. Tu ai fost zămislit din căldură și de aceea ești omniprezent. Mi-e greu să mi te imaginez într-un punct separat, chiar și strălucitor. De aici vine invizibilitatea ta. Zeii nu lasă pete pe cearșaf, cu atât mai mult – urmași, ei se mulțumesc asemănării cu piatra cioplită de mâna omului și pusă la capătul aleii, și rămân fericiți în minoritate.

XI

Aisbergul pătrunde în tropice. Cămila expiră fumul și face publicitate piramidei de beton în ținuturile nordice. Și tu, din păcate, îți neglijezi cu stăruință sarcinile obligatorii. Cele patru anotimpuri

seamănă tot mai mult unul cu altul, amestecându-se ca francii, lirele, mărcile, coroanele, funții, rublele în portmoneul decolorat al călătorului înverșunat. Ziarele mormăie „efectul de seră” și „piața comună”, însă oasele rod acasă și în cușeta din străinătate. Te uiți – cu anii se dărâmă și predecesora golanului Cristo ce fugea prin câmpiile minate. În concluzie – păsările nu-și iau la timp zborul spre Africa, tipii ca mine tot mai rar și mai rar se întorc acasă, chiria se ridică brusc. Nu e destul că trebuie să trăiești, mai trebuie să și plătești pentru asta lunar. „Cu cât clima e mai banală, - ai remarcat tu, - cu atât mai repede viitorul devine prezent”.

XII

Într-o dimineață caldă de iulie temperatura corpului scade, ca să ajungă la zero. Masa orizontală din morgă, începând cu atacul de cord și terminând cu împietrirea, seamănă a materie primă pentru o sculptură din parc. De această dată cuvintele nu vor avea efect: graiul meu nu-ți mai este străin, ca să ciulești urechile. Și nu poți să intri în același nor de două ori. Chiar dacă ești zeu. Cu atât mai mult, dacă nu ești.

XIII

Iarna, în gând, globul se turtește. Latitudinile se cațără unele peste altele, îndeosebi în amurg. Alpii nu se împotrivesc. Miroase a îngheț. Miroase, aș spune, a neolitic și paleolitic. În limbaj popular – a viitor. Fiindcă glaciarul e categorie a viitorului a cărui timp vine, când nu mai iubești pe nimeni, chiar și pe tine însuși. Când îmbraci hainele fără intenția de a le lăsa pe neașteptate în odaia cuiva, când nu poți ieși din casă în cămașă albastră, cu atât mai mult gol. Am învățat multe lucruri

de la tine, însă nu asta. Într-un sens anume,
în viitor nu există nimeni; într-un sens anume,
în viitor nu ne pasă de nimeni.
Desigur, acolo peste tot apar morene și stalactite,
un fel de louvri și zgârie nori al căror contur e șiroit.
Desigur, cineva se mișcă acolo: mamuți sau
gândacii-mutanți din aluminiu, unii dintre ei – pe schiuri.
Însă tu erai zeul subtropicelor cu dreptul de control
asupra zonei cu cernoziom combinată cu cea forestieră –
asupra țării natale a trecutului. În viitor el nu există,
și tu nu ai ce căuta acolo. Trecutul se cațără iarna
pe ramificațiile Alpine, pe dragii Apenini,
punând stăpânire peste poiana cu floricele,
sau pur și simplu pe ceva verde: magnolie,
ramură de laur; și nu doar iarna. Viitorul
întotdeauna vine când cineva moare.
De exemplu un om. Cu atât mai mult un zeu.

XIV

Împodobit în culorile zării câinele latră
în spatele trecătorului de culoarea nopții.

XV

În trecut cei pe care îi iubești nu mor!
În trecut ei se transformă ori se ascund în perspectivă.
În trecut reverele sunt mai strânse; singurii pantofi
aburesc lângă calorifer ca ruinele boogie-woogie.
În trecut scaunul rece,
din cauza barelor multe de pe spetează,
seamănă cu semnul înnebunit al egalității.
În trecut vântul încă mai răvășește amestecul
dintre alfabetul latin și cel glagolitic în parcul pustiu:
je, ce, șa, și plus x, igrec, zet,
și tu râzi răsunător: „Cum spunea conducătorul vostru –
nu cunosc nimic mai bun decât abracadabra”.

XVI

După un sfert de veac, tramvaiul, semănând cu o coloană
vertebrală, aprinde o scânteie pe cerul întunecat
ca un salut civil ferestrei ce s-a stins
pentru veci. Un caravaggio este egal cu doi bernini,
prefăcându-se într-un fular de lână
sau într-o arie de Operă. Metamorfozele

rămase fără supraveghere
continuă din inerție. Alte obiecte,
se conservă în acea stare în care le-ai lăsat,
din această cauză ele nu mai sunt accesibile
nimănui. Manifestarea loialității? Pur și simplu
înclinația spre monumentalitate? Sau viitorul
năvălește cu forță în ușă, și sufletul curat
capătă în ochii noștri statutul de obiect clasic,
de lemn roșu, de ou Faberge?
Probabil ultima. Și asta, la rândul său, e metamorfoză,
și tot e meritul tău. Acum, nu am din ce să împlinesc
o coroană, să-ți împodobesc tâmpla spre
finele acestui an deosebit de secetos.
Într-un apartament prost amenajat, dar spațios,
ca un câine ce a rămas fără păstor,
mă pun în patru labe
și rod cu ghearele parchetul, de parcă sub el –
fiindcă de acolo vine căldură –
se ascunde existența ta de acum.
În celălalt capăt al coridorului drângănesc blidele;
după ușă foșnesc poalele, suflă curentul.
„Vertumn, – șoptesc, lipindu-mă cu obrazul umed
de pardoseala cafenie, – Vertumn, întoarce-te”.

supliment **Humanzone** Nr.4 / Iulie 2010
www.humanzone.wordpress.com

coordonator supliment: vadim vasiliu

autori: HZ

design: gamarț andrei

corector: vadim vasiliu

contact: vad.amnesiac@yahoo.com

<http://www.humanzone.wordpress.com>

Toate materialele aparțin Asociației Oberliht
și Humanzone și nu pot fi preluate fără
acordul acestora.

Răspunderea pentru materiale revine integral
autorilor.

#4 | Revista la PLIC | iulie 2010

<http://plic.oberliht.com>

